

Graaien naar het groene geld

Theater Don Quichote bouwt zijn eigen windmolens in ‘Slapend rijk’, een filmische dramedy in de schaduw van de groene gedachte.

Skagen

Slapend rijk Op tournee tot 26/4

‘De waarheid was niet wat er daadwerkelijk was gebeurd, maar wat de mensen aan elkaar vertelden.’ Het is een van de ongeschreven regels in elk dorpje waar ons nog ons kent. De Duitse auteur Juli Zeh schrijft het in *Unterleuten* over een gelijknamig fictief gehucht in voormalig Oost-Duitsland. Behalve een uniek vogelreservaat voor kemphanen is er geen hol te zien. Unterleuten is het soort gesloten gemeenschap waar de vooruitgang net iets trager ingang vindt.

Het plekje wordt terstond de toekomst in gekatapulteerd als de burgemeester er een windmolenpark plant. De een ruikt snel geld, de ander een duister complot van de rijken. In de microkosmos van Zehs Gesellschaftsroman komen de tegenstellingen in de Duitse maatschappij bovendrijven: oost versus west, communisten versus kapitalisten, stad versus platteland. Oftewel: ieder zijn windmolen.

Kunst- en vliegwerk

Unterleuten, in het Nederlands vertaald als *Ons soort mensen*, groeide uit tot een bestseller en werd zelfs een waar gesamtwerk: Zeh ging zozeer in de fictie op dat ze een dorpswebsite met plattegrond ontwierp, een spin-off schreef en de personages, bedrijven en organisaties uit de roman een virtueel leven gaf. Maar ook zonder die uitbreiding is deze turf van meer dan 600 pagina's tot twee uur theater herleiden geen sinecure, deels omdat de perspectiefwissels waarmee Zeh de spanning doseerde, op de bühne moeilijk standhouden.

Om de vele verwickelingen behapbaar te maken, heeft bewerker Mathijs Scheepers een aantal personages dan ook dikker aangezet. Subtiliteit levert dat niet op, maar Scheepers, Marjan De Schutter en Lois Brochez, die zich met kunst- en vliegwerk van de ene rol naar de andere haasten, puren er wel aanstekelijke rollen uit. Hilarisch is ook de louche autoklusser Schaller (Korneel Hamers), die hier als een geschifte vlogger wordt opgevoerd.

In de soms soapachtige aanpak schuilt echter tegelijk de beperking van *Slapend rijk*, want de roddels en achterkamertjespolitiek maken naar het einde toe een verzadigde indruk. Gelukkig geven Scheepers en co. de dramatische kant van hun verhaal meer filmische flair, zodat hun uiteenvallende dorpsgemeenschap op haar beste momenten aanschurkt tegen Deense drama's als *Jagten* en *Dogville*. Een perfecte cocktail is *Slapend rijk* dus niet, maar Skagen durft een ambitieus verhaal te vertellen en doet dat met Duitse degelijkheid. Dan kun je maar concluderen: gut geschafft!

Gilles Michiels